

Nr 143.

Af herr **Christiernson**, om afsättning till arbetarförsäkringsfonden af 6,525,000 kr.

Snart, åtminstone om man jämför och räknar med de långa tidsenheter som i Sverige åtgå för att en reform till de breda befolkningslagrens nytta skall hinna fram från förberedelsens stadium och till sitt afgörande, hoppas landet att den betydelsefulla ålderdomsförsäkringsfrågan skall kunna föreläggas till Riksdagens afgörande.

Hur än ålderdomsförsäkringen löses, så kommer dock den nu lefvande generationen att bli ställd i en ogynnsam ställning, då för dess pensionering endast ett relativt obetydligt kapital, samladt i den s. k. arbetareförsäkringsfonden, blifvit för detta ändamål afsatt. Vid 1909 års slut utgjorde fondens samlade kapital en summa af kronor 25,830,024. Att dessa medel icke räcka långt för tillgodoseende af den nu till mogen ålder komna befolkningens pensionsbehof, kan ingen bestrida, om nämligen som regel skall gälla att pensionskostnaden genom *förut* gjorda inbetalningar, som svara emot pensioneringens matematiska grunder, måste vara säkerställd. Hvarje generation måste därför själf bekosta sin pensionering, som ej bör påläggas en kommande tid. På grund af den likgiltighet statsmakterna allt sedan ärendet framfördes lagt i dagen icke minst för folkpensioneringsfrågans ekonomiska sida, har följden blifvit att den generation, som under de närmaste tio, tjugu åren når hög ålder och därmed följande minskad arbetsduglighet, ser sin pensionsrätt i hög grad äfventyrad. Man kan emellertid vara öfvertygad om, att, när grunden för folkpensioneringen blifvit definitivt afgjord, dessa inom en relativt snar framtid pensionsmässiga åldersklasser icke skola låta sig afspisas med den förklaringen: för Eder fulla pensionering finnes ej tillräckliga medel, det blir möjligt först

för Edra barn att få hel pension. En dylik förklaring ger ej bröd, och ingen skall kunna förneka att den generation, som lefvat under tullsystemets första årtionden och själf hört kungslöftet om tullmiljonernas användning till afhjälpande af det fattiga folkets värsta betryck, har rättighet att få ut sitt hela pensionsbelopp och ej afspisas med en mindre del. Det är därför en klok politik och framför allt en rättvis politik, att med öppen blick för framtidens kraf göra hvad i vår förmåga står för att underlätta denna den första tidens och generationens pensionering.

För 1911 års riksdag bör det vara angeläget att i sin mån vidtaga erforderliga åtgärder i riktning af en snar lösning af folkpensioneringsfrågan. Och lösningen är i första rummet en ekonomisk angelägenhet. Den tillgodoses emellertid ej af den afsättning, som af Kungl. Maj:t föreslås i årets statsverksproposition. Den uppgår till en summa af kr. 2,525,000, men då häri ingår ränteafkastning från arbetarförsäkringsfonden med kr. 1,300,000, utgör den *direkta* afsättningen kr. 1,225,000. Ett allt för litet belopp!

Förhållandena äro emellertid så gynnsamma, att i förslaget till 1912 års budget finnes en utgiftspost, som på grund af sin bestridda nytta mycket väl kan inbesparas. Jag menar anslaget på 4,000,000 kr. till en s. k. stor pansarbåt. För riket nyttigare och för dess befolkning mer lyckobringande vore, om detta pansarbåtsanslag icke beviljades, men summan i stället anvisades att utgå till arbetareförsäkringsfonden.

Med hänvisning till hvad jag härofvän anfört tillåter jag mig hemställa,

att Riksdagen måtte till ökning af arbetareförsäkringsfondens kapital för år 1912 anvisa ett anslag af kronor 6,525,000.

Stockholm den 27 jan. 1911.

A. J. Christierson.